

Tėvų vaidmuo elektroninių patyčių situacijose

Užsiėmimas skirtas: skirtingo amžiaus mokinių tėvams

Trukmė: 20-30 min.

Reikalingos priemonės: projektorius ir kompiuteris

Tėvai vaidina svarbų vaidmenį sprendžiant patyčių, o taip pat ir elektroninių, situacijas. Tad veiksmo savaitės metu vertinga šią temą aptarti ir tėvų grupėse, pvz. klasės tėvų susirinkimo metu ar specialiai tėvams skirto užsiėmimo patyčių tema metu. Diskusija su tėvais gali vykti tokiais būdais:

1. Paskaityti tėvams Mariaus istoriją (žr. apačioje, istoriją taip pat galima pateikti skaidrėse, kad tėvams lengviau būtų ją skaityti ir suprasti). Po istorijos su tėvais padiskutuoti:
 - ✦ Jų nuomone, kaip Marius turėtų reaguoti šioje situacijoje?
 - ✦ Kodėl netinka vaikams siūlyti „nekreipti dėmesio“ ar „duoti atgal“?
 - ✦ Kaip tėvai galėtų padėti Mariui?
 - ✦ Kaip jie mano, dėl ko vaikai retai pasakoja apie patyčias suaugusiems? Ką tėvai galėtų padaryti, kad vaikai drąsiau kreiptųsi pagalbos į juos?
2. Pasižiūrėti su tėvais filmą „Elektroninės patyčios. Ar žinai, kaip jas sustabdyti?“ (čia galite [parsisiųsti](#) filmą). Po peržiūros su tėvais aptarkite, ar filme buvo jiems naujos informacijos, kokių klausimų ar minčių kilo.

Po diskusijos svarbu būtų tėvams pateikti gaires, kaip jie gali padėti vaikams spręsti elektronines patyčias (pagal „Vaikų linijos“ lankstinuką tėvams). O taip pat užakcentuoti, kad patyčių situacijose vaikams labai svarbus yra tėvų supratimas, palaikymas ir ramus reagavimas. Taip pat paminėti, kokio bendradarbiavimo iš tėvų tikisi mokykla, spręsdama patyčių tarp vaikų situacijas.

Mariaus istorija

Marius mokosi 8-oje klasėje. Turi ten vieną kitą draugą, nors šiaip yra gan uždaras ir bendrauja su kitais nedaug. Šiandien Mariui nutiko baisiai nemalonūs dalykai. Prieš kūno kultūros pamoką persirenginėjant du klasiokai – Ignas ir Rapolas - ėmė išsidirbinėti, kabinėtis, įstūmė į dušą ir išmaudė. Kiti 10 klasiokų stovėjo, komentavo, žvengė. Marius niekaip nesugebėjo jiems pasipriešinti ir jam dėl to buvo žiauriai pikta ir gėda... Negana to, besibaigiant visai tai nesąmonei Marius suprato, kad klasiokai ne tik kabinėjosi, bet ir viską filmavo. Vakare prisijungęs prie Facebook'o profilio Marius rado tai, dėl ko visą dieną nervinosi. Filmuką. Klasės grupse. Pats neprisivertė iki galo jo pasižiūrėti. Pamatęs „skaičiukus“ po filmu suprato, kad filmuką matė visi klasiokai. 20 klasiokų pa-like-ino. 10 – pa-share-ino. Po filmuku buvo 42 komentarai. Bjaurūs.

„Nekreipk dėmesio“ – nuskambėjo Mariaus galvoje. Taip, jis jau kažkada buvo girdėjęs tokį patarimą iš mamos. Gal tikrai pabandyti nekreipti dėmesio? Kitą dieną mokykloje Marius jautėsi klaikiai. Bijojo net akis pakelti, nes pakėlęs sutikdavo kieno nors pašaipų žvilgsnį. Jam buvo jausmas, kad filmuką pamatė visa mokykla. Na, bent jau didesnė jos dalis. Nes žvilgsniai, šnabždesiai ir žvengimas buvo nepakeliami ir lydėjo jį visoje mokykloje.

Vakare prisijungęs prie facebook'o Marius vėl rado filmuką. Tą patį. Tik „pagerintą“. Prisivertė pasižiūrėti iki galo. Filmą buvo papildytas neva tai Mariaus sakomais žodžiais, bjauriais garsais ir panašiai. Like'ų ir share'ų skaičius buvo jau keliašimtinis. Marius žinojo, kad neprivers niekam papasakoti apie tai, kas nutiko. Nes jam buvo klaikiai gėda. O pasakyti mokytojai ar tėvams – reiškia pasmerkti save dar didesnei gėdai. Jau ir taip tėvas nervuojasi, kad Marius toks „nevyriškas“, nemoka kaip reikiant atsikirsti. Mariaus galvoje sukosi viena mintis: ką daryti???